

УКРАЇНСЬКИЙ БОЙОВИК

Святослав Добровольський

Тераріум

Хроніка психотронної війни
та краху світової закуліси

У двох частинах

Частина друга

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

УДК 82-31
ББК 84-44Укр
Д 56

Серію «Український бойовик»
засновано 2012 року

Добровольський С.

Д 56 Терапіум. Хроніка психотронної війни та краху світової закуліси : роман : у 2 ч. Ч. 2 / С. Добровольський. — Тернопіль : Богдан, 2012. — 280 с. — (Український бойовик).

ISBN 978-966-10-2696-3 (серія)

ISBN 978-966-10-2807-3

Цього ви не знайдете в Інтернеті. Шокуюча інформація, яка докорінно змінить ваше уявлення про світ. Держави, влади, президенти і диктатори — лише декорації і ляльки, якими керують закулісні ляльководи. Зомбі знаходяться поміж нас, а битва за Землю перебуває на завершальній стадії...

УДК 82-31
ББК 84-44Укр

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора та видавництва.*

ISBN 978-966-10-2696-3 (серія)
ISBN 978-966-10-2807-3

© Добровольський С., 2012
© Навчальна книга — Богдан,
майнові права, 2012

Частина друга

Київ. Центральний шпиталь Міністерства Оборони. Три місяці потому.

Скрип вхідних дверей розбудив молоденьку медсестру, що, схилившись на стіл, дрімала на своєму посту. Дівчина підняла голову. Пружною атлетичною ходою до неї швидко наближався високий, міцної статури чоловік у чорному шкіряному плащі. Широко відкривши від здивування очі, спантеличена медсестра ніяк не могла второпати, як незнайомец зумів зайти у відділення крізь замкнені двері.

— Стійте! Сюди не можна без халата! Це — режимне відділення, — злякано залементувала вона, намагаючись надати голосу суворості.

Чоловік підійшов до неї впритул. Його несподівана поява нагнала на неї стільки страху, що бідолашна мало не зомліла. Від неприємності її врятував вигляд незнайомця. Він ніби з'явився з дівочих мрій. Побачивши прибульця зблизька, дівчисько підсвідомо відмітило, що молодий чоловік справжній красень, як дві краплі води схожий на той ідеал чоловічої вроди, який вона вималювала в уяві. Це притупило її страх. Сестричка через брак життєвого досвіду наївно вважала, що красиві чоловіки не можуть бути небезпечними. Не знаючи навіщо, вона тихо повторила:

— Сюди не можна без халата. Це — режимне відділення.

Непроханий гість вперся в очі дівчини гіпнотизуючим поглядом.

— Мені можна всюди, — всміхнувся чоловік. Від його посмішки у неї по шкірі пробіг мороз. Зашарівшись, дівчина тупцювала на місці, не знаючи, що відповісти.

Бачачи, що краля потрапила під владу його чоловічого шарму, Шаповал владним голосом звелів їй:

— Заведи мене в палату до Дмитра Мінченка.

Під таким псевдонімом три місяці тому СБУ привезло сюди у коматозне відділення психонавта відділу «Zet» Леопольда Ворона.

— Угу, — покірно муркнула медсестра. — Ходімо зі мною, — вона розвернулася до Олексія спиною і рушила вглиб залитого блідим люмінісцентним світлом коридору. Шаповал попрямував за нею. Не встиг він ступити і кроку, як у вуха йому різонув владний жіночий голос.

— Хто ви такий і що тут робите посеред ночі?

Олексій повернувся на голос. Навпроти нього стояла жагуча брюнетка в лікарському комбінезоні з накинутим, наче шарф, поверх шії фонендоскопом. Це на шум вибігла з ординаторської черговий лікар-реаніматолог. Вигляд її був суворий і неприступний. Окинувши поглядом звабливу фігуру, Шаповал про себе відзначив, що дамочці не більше 35-ти і, судячи із замашок, вона — жіночка гаряча в усіх відношеннях.

— Я зі Служби безпеки, — він витяг з внутрішньої кишені плаща службову посвідку.

Треба було негайно щось придумати. Спочатку він хотів підірвати патрульного джипа залпом із гранатомета. Та як на це зреагує електронна система воріт? А раптом вона їх закриє? Миттю пізніше його мозок знайшов кращий вихід. Скинувши з плеча гранатомета, він смальнув під коріння похиленої ураганом пальми, що нависала зі скелі над дорогою. Вибух порвав схоже на щупальця коріння, яке чіплялося за камінь. Підрубане дерево з гуркотом звалилося на бетонну плиту, перегородивши своїм стовбуром шлях. Водій ледь встиг зреагувати. Надривно завищали гальма. «Хаммер», впершись передніми колесами в стовбур, зупинився. Не встигли патрульні второпати, що це було, як їх оточили, роззброїли і викинули з машини. Короткий допит під прицілом дул автоматів — і приголомшені різкою переміною долі п'ятеро патрульних розповіли все, що знали про підземний світ. А знали вони дуже й дуже мало — тільки те, що їм потрібно було знати, щоб виконувати свої функції. Зрозумівши, що з полонених більшого не витягнути, нападники оглушили своїх жертв прикладами, після чого зв'язали й закинули в хащі. Морські піхотинці відтягнули повалену пальму. Шлях у підземелля був відкритим. Коваль вмовстився за кермо. Поруч сів Шаповал. Ззаду разом із Бріксом розмістилися росіяни. Морські піхотинці побігли вперед. Дочекавшись, коли останній з них сховався в тунелі, Коваль пришпорив «Хаммера». Чмихнувши хмарою сизого диму, джип в'їхав у розверзнуті, наче паща хижака, ворота. Як тільки автомобіль перетнув межу, що відділяла підземелля від зовнішнього світу, сталеві щелепи брами з ляском зімкнулися. Команда камікадзе проникла в лабіринт мінотавра. Тут починався найне-

безпечніший етап їхньої мандрівки.

Позашляховик, обігнавши «морських вовків», котився яскраво освітленим пологим дугоподібним тунелем, що спіраллю вгвинчувався в підземелля. За ним шодуху бігли морпіхи. Прибульці проїхали тунелем більше кілометра і не зустріли жодної живої душі. Здавалося, підпілля вимерло. Шаповал здогадався, що всіх, хто був близько поверхні, кинули на боротьбу з зомбі. По боках миготіли склепіння вирубаних у породі відгалужень, що розходилися від головної дороги. Вони вели до приміщень, призначення яких мандрівникам було незрозумілим. Тож рухалися наосліп, ризикуючи будь-якої миті наразитися на блукаючу підземними лабіринтами смерть. Рятівної нитки Аріадни у вигляді підказки з космосу, як оминуті кістляву, у них не було. Тут надіятися можна було на самих себе та ще на везіння. Поміркувавши, диверсанти прийшли до висновку, що на верхніх поверхах підземної багатоповерхівки нічого важливого бути не могло. На глибині досяжності ядерного вибуху, за логікою речей, розміщувалися лише другорядні об'єкти. Щоб натрапити на щось важливе, треба було спускатися якомога глибше. Користуючись відсутністю якої б то не було охорони, приходьки заглибилися на кілька витків головного шляху. Морські піхотинці, задачею яких було прикривати провідникам спину, безнадійно відстали. На п'ятому витку гвинтоподібного тунелю сталкери наштовхнулися на нездоланну перешкоду — ще одну сталеву браму.

— Пароль! — залящав, відбиваючись від стін, чийсь металевий голос.

Пароля вони не знали, захоплені патрульні їм його

доставить тіло вашого друга на Батьківщину, — запропонував американець.

— В нього немає Батьківщини. Цей чоловік — громадянин світу. Ми навіть не знаємо його справжнього імені. Він прийшов до нас нізвідки, щоб поховати тінь минулого, частиною якого був сам. Заради цього він пожертвував собою і має бути відданий землі там, де виконав свою місію, — обґрунтував своє рішення Олексій. До них приєдналися змучені супутники. Переборюючи втому, вони дружно готували останній притулок чоловікові, котрому були зобов'язані життям. Шаповал, приплющивши очі, механічно гріб пісок. Він відключився від світу й занурився в себе. Звільнений з лабетів буденності, розум апатично зауважив, що з серця зникли всякі почуття. Душа зааніміла. В ній стався черговий надлом. Його внутрішня сутність змінилася. Єство стало іншим. Чоловікові відкрився смисл істин, яких він раніше досягнути не міг. Він поринув у безмежний океан нового розуміння.

Усвідомивши, яку глобальну переміну вони здійснили, Олексій враз пройнявся незнаним досі острахом. «А що далі? Як це позначиться на долі людства?» — запитував він себе і не знаходив відповіді. В її пошуках він звернувся за допомогою до товаришів.

— Це звучить, як маячня, але ми врятували світ! Та чи стане він від цього кращим?

— Звісно стане! В одну мить планета звільнилася від стількох втілень зла, — для Коваля все було чітко й ясно. Однак не всі поділяли його оптимізм.

— Це ненадовго. На зміну знищеним людожерам прийдуть нові, ще страшніші сіячі зла, — майбутнє, як і минуле, Старінов бачив в темних тонах.

Коваль так не вважав:

— На них теж знайдуться винищувачі. У відплати завжди вистачало помазаників. Так було і так буде, допоки існуватиме людство.

— Йому недовго залишилося. Прогрес підвів нас до межі, за якою весь світ став заручником необмежених можливостей обмежених людей. Сьогодні ми дивом вижили. Але завжди так не буде. Ліміт везіння вичерпний, — підключився до полеміки Брікс.

Проте Коваль не погодився із його аргументами:

— Справа не в прогресі, а в хижій людській натурі. В кожному з нас сидить дракон. Потураючи його ненажерливим бажанням, людина стає рабом живучого в ній звіра. Звідси всі біди...

Його підтримав Шаповал:

— Право вибору — завжди за нами. Проблема в тому, що життя влаштоване так, що зло люди вибирають частіше, ніж добро.

— Яку ж тоді роль в сьогоднішній битві добра і зла відіграли ми? — не міг збагнути Старінов.

— Не було ніякої битви між добром і злом. Була битва зла із самим собою. Воно завжди пожирає своїх служителів. Ми були лише каталізаторами процесу його анігіляції, — вирішив Шаповал.

Чоловіки закінчили копати поховальну яму. В неї шанобливо поклали тіло Ошаріна й почали неспішно закидати його піском. Щойно вони насипали могилу, земля здригнулася від сильного поштовху. Це зіткнулися й встановилися на свої місця зрушені тектонічні плити. Поховавши похмуре минуле, планета задвигтіла, сповіщаючи про початок відліку нової доби. Історія пішла іншим шляхом.

Кінець другої частини!

Літературно-художнє видання

УКРАЇНСЬКИЙ БОЙОВИК

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Святослав

ТЕРАРІУМ

*Хроніка психотронної війни
та краху світової закуліси*

У двох частинах

Частина друга

Головний редактор *Богдан Будний*
Редактор *Ольга Радчук*
Обкладинка *Олега Кіналя*
Комп'ютерна верстка *Нелі Домарецької*

Підписано до друку 30.03.2012. Формат 70х92/32.
Папір офсетний. Гарнітура Galleon. Умовн. друк. арк. 25,88.
Умовн. фарбо-відб. 25,88.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, 46002
Навчальна книга – Богдан, а/с 529 м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com